

Proměna zla

Podzim: černé kroky na kraji lesa; minuta němého pustošení; čelo malomocného naslouchá pod holým stromem. Dlouho odplynulý večer, který teď klesá po stupních mechu; listopad. Zní zvon a pastýř vede stádo černých a červených koní do vsi. Pod lískovým keřem lovec vyvrhuje zvěř. Jeho ruce kouří krví a stín zvířete vzlyká v listí nad očima muže, hnědý a mlčenlivý; ten les. Vrány, které se rozptylují; tři. Jejich let se podobá sonátě plné zažloutlých akordů a mužské zasmušilosti; tiše se rozpouští zlatý oblak. U mlýna chlapci zapalují oheň. Plamen je bratrem nejbledšího a ten se směje ukryt ve svých purpurových vlasech; anebo je to místo vraždy, kolem něž vede kamenitá cesta. Dřišťály zmizely, po celý rok sní v olověném vzduchu pod borovicemi; strach, zelená tma, klokotání tonoucího: z hvězdné tůně vytahuje rybář velkou, černou rybu, tvář plnou krutosti a šílenství. Hlasy rákosu, hádajících se mužů v zádech se onen kolébá na rudém člunu nad mrznoucími podzimními vodami, žije dál v temných pověstech svého rodu a oči kamenně dokořán nad nocemi a kamenným děsem. Zle.

Co tě nutí stát tiše na rozpadlém schodišti, v domě tvých otců? Olověná čern. Co pozvedáš stříbrnou rukou k očím; a víčka klesají jako zpitá mákem? Avšak zdí z kamene vidíš hvězdné nebe, Mléčnou dráhu, Saturn; rudě. Splašeně klepe na tu zeď z kamene holý strom. Ty na rozpadlých schodech: strom, hvězda, kámen! Ty, modré zvíře, které se tiše chvěje; ty, bledý kněz, který ho ubíjí na černém oltáři. Ó tvůj úsměv

ve tmě, smutný a zlý, až dítě bledne v spánku. Rudý plamen vyskočil z tvé dlaně a mūra v něm shořela. Ó flétno světla; ó flétno smrti. Co tě nutilo stát tiše na rozpadlém schodišti, v domě tvých otců? Dole na bránu klepe křišťálovým prstem anděl.

Ó peklo spánku; temná ulička, hnědá zahrádka. Tiše zní v modrém večeru postava zesulé. Zelené květinky poletují kolem a její tvář ji opustila. Nebo se vybledle chýlí nad chladným čelem vraha v tmě domovní chodby; vzývání, purpurový plamen rozkoše; zmíraje zřítíl se po černých schodech spáč do tmy.

Někdo tě opustil na křížové cestě a dlouho se ohlížíš zpět. Stříbrný krok ve stínu zmrzačených jablůnek. Purpurově svítí plod v černém duchu a v trávě had svléká kůži. Ó! tma; pot, který vystupuje na ledové čelo a smutné sny ve víně, ve vesnické hospůdce pod černě začouzeným trámovým. Ty, ještě divočina, která kouzlí z hnědého tabákového mračna růžové ostrovy a zvedá z nitra divoký křik dravce, když kolem černých útesů loví v moři, bouři a ledu. Ty, zelený kov a uvnitř ohnivá tvář, která chce jít a zpívat o Golgotě temnější doby a plamenný andělův pád. Ó! zoufalství, které s němým výkřikem padá na kolena.

Mrtvý tě navštěvuje. Ze srdce se řine samoprolitá krev a v černých brvách hnízí nevýslovný okamžik; temné setkání. Ty – purpurový měsíc, když se zjevuje v zeleném stínu olivovníku. Za ním přichází nehynoucí noc.

Georg Trakl
Sebastian ve snu